

atlantiske Skibsart har været beffæstiget. Jeg skal tillade mig noget nærmere, end den ærede Ordfører har gjort, at omtale de forskjellige Inds og Udsørselsartikler, der ere Gjenstand for denne Handel. Hovedindsørselsartiklerne have i de senere Aar ligesom tidligere været Sukker og Kaffe. Jeg troer ogsaa, at man kun behøver at tage Hensyn til disse to Artikler, da de ere af en saa overveiende Betydning, i Sammenligning med de andre, at disse Sidste blive aldeles forsvindende imod dem. Af Udsørselsartikler, der vare nødvendige for at bestyve Skibene med den fordrrede halve Last, er det, som den ærede Ordfører har bemærket, af indenlandske Frembringelser især Muur og Tagsteen, der have været benyttede; ja man paastaar endog, de kun medtages som Ballast, og at man derfor valgte Muur og Tagsteen af den fletteste Slags, da de saa at sige ingen Værdie have paa de transatlantiske Pladser; desuden har der været udført noget Brød fra det herværende Hambro'ske Etablisement; de øvrige Udsørselsgenstande have bestaaet i fremmede Artikler, — navnlig i Steenful og Lømmer. Med Hensyn til Udsørslen af Lømmer, har det især været svenske Skibe, som, for at erholde Remissionsberettigelsen, gif herover, og ved en Commissionair lod den halve Last ubløse og paany indlade i Skibet og derpaa udklarere til oversjøst Plads i Haab om at opnaae Frægt fra de transatlantiske Havne hertil. Bestemmelsen om, at der herfra skal udføres halv Ladning af her indtagne Varer bliver derfor i mange Tilfælde illusorisk. Saaledes ere i Aarene 1847, 48 og 49 udgaaede 13, 18 og 19 fremmede Skibe, hvorimod kun 4 indkom og gjorde Brug af den Remissionsberettigelse, de havde erhvervet ved her at ubløse Lasten og indtage den igjen. Det er derfor ganske vist, at denne Bestemmelse i Pl. af 27de Marts 1844 maa anses som en i høi Grad ueheldig, som det maatte være onskeligt at befrie sig fra; thi den medfører naturligtvis en meget betydelig Tidsspilde, Arbejds-spilde og Capitaltab, medens den i Virkeligheden slet ikke bevirker det, som dog var Hensigten med den, at fremme indenlandske Erhverv. Forjaaviddt man saaledes vil spørge sig, om det virkelig ved Pl. af 27de

Marts 1844 er opnaaet den Hensigt, der havde ved dens Udgivelse, nemlig at opløse den efter næstsidste Krigsperiode henslygnede directe Tilførsel fra oversjøst Steder, at skabe en Transitandel og at fremme Udsørselen af indenlandske Frembringelser til transatlantiske Steder, saa vil det vist kunne besvares derhen, at den vel i flere Henseender har virket til noget hurtigere, end det uden Begunstigelsen havde været muligt, at udvikle og befordre en directe Tilførsel fra andre transatlantiske Steder end vore vestindiske Besiddelser, men at denne Tilførsel er bleven indskrænket til Forbrugshandelen og hvad der udføres til de nordlige Bilande, idet den meget lidet har givet Anledning til Transitandel med oversjøst Producter, og at den endeligen med Hensyn til Landets Frembringelser i meget ringe Grad har bidraget til at udvikle nye Erhvervsgræne. Det er ogsaa et stort Spørgsmaal, om den kan siges at have udviklet og gavnet Forbrugshandelen over hele Landet, da denne Handel ifkun har været drevet fra enkelte Punkter. Der er ofte ført Klager fra Provindsbyerne, og disse Klager have vistnok neppe været ugrundede, at de kjøbenhavnske Handlende ikke ville transportere Varer mod Remissionen fra deres Dplag, men foretrækte, at affende Varerne som her frigjorte, for selv at komme i Besiddelse af Remissionen, saaledes at de i Virkeligheden ikke nøde nogen Fordeel af den Begunstigelse, som ved Remissionsberettigelsen var givet alene den kjøbenhavnske Handel (Hør!), ligesom det vistnok ogsaa er meget tvivlsomt, hvorvidt Remissionen selv er kommen Consumenterne i Kjøbenhavn tilgode. Hvis den Begunstigelse, som Remissionen giver, bevirkede lavere Priser her paa Stedet end andre Steder, saa vilde den Tilførsel af oversjøst Producter fra Hamborg og England, som endnu bestandigt finder Sted, neppe kunne forklares. De af Remissionen flydende Fordele, der kunne antages at komme Andre end Handelsstanden tilgode, staa derfor neppe i Forhold til de Dpoffelser, som i saa Henseende gjøres af Staten. Jeg har derfor i det Hele været meget tilbøilig til at troe, at vi vare bedst tjente med aldeles at opgive dette Begunstigelses-system, efterat det nu har opfyldt sin Hensigt, og jeg har ogsaa